

at gøre. Det er netop et af de Punkter, hvor der fra Udlandet har været klaget saa uhyre stærkt, idet de handelsrejsende, der ikke vare nøje kendte med Forholdene, se noget fornærmeligt i dette, at de bestandig skulle henvende sig til Politiet. Jeg tror, at ved en Ændring som den her i Forslaget foreslaaede vil man komme fuldstændigt ud over dette Forhold.

Det næste Spørgsmaal af Betydning bliver det om her i Riget bosiddende, der drive Handel som rejsende for udenlandsk Regning. Overfor disse kræves det, at de enten skulle være Grosserere, Købmænd, Fabrikanter eller Haandværkere, saaledes at de gennem deres Næringsbevis selv have Adgang til at handle, eller ogsaa skulle de have Adgangsbevis ligesom de fremmede handelsrejsende. — Endelig er der drøftet et lille Spørgsmaal, som har en vis Interesse, mere teoretisk egentlig, end det hidtil har haft praktisk Interesse. Det drejer sig om det Tilfælde, at et herboende Firma vil drive sin Forretning med fremmede rejsende, altsaa Folk, der bo i Udlandet, selv om de maaske ere danske Borgere. I saa Tilfælde skal vedkommende rejsende have Adgangsbevis. Denne Bestemmelse er truffen, fordi man ellers meget let kunde tænke sig, at indenlandske Firmaer kunde give sig til at drive en Grosforretning ved at holde rejsende for andre Firmaer, hvorved de vilde slippe for Afgiften.

Med Hensyn til den økonomiske Side af Sagen foreslaar Forslaget, at den handelsrejsende betaler 100 Kr. for det første Firma og 50 Kr. for hvert yderligere Firma, han skal repræsentere. Dette gælder for en Tidsfrist af 30 Dage, og man har ment dermed efter det Kendskab, man har, og efter de Forhandlinger, der ere førte, nogenlunde at træffe den Tid, i hvilken de rejsende gennemsnitlig kunne have deres Forretninger færdige. Men Lovforslaget giver dog Adgang til en mindre Udvidelse, idet man kan faa en Forlængelse af Gyldigheden paa 15 Dage mod et Tillæg af 50 pCt. af Maanedsbetalingen.

Jeg skal hermed anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Formanden: Eksemplarer af disse 2 Lovforslag ville blive omdelte.

Jeg skal derefter ligeledes udenfor Dagsordenen give Ordet til 5te Landstingsmand for 6te Kreds for at fremsætte det før omtalte Lovforslag.

Forslagsstilleren (Hey): Det Lovforslag, jeg herved tillader mig at forelægge

for det høje Ting, er Forslag til Lov om en ændret Affattelse af Forordning af 28. Juli 1841 § 3 og af § 153 i Lov Nr. 51 af 25. Marts 1872 om Konkurs m. m. De Forhold, der her er Tale om, ere Underpant i Løsøre i Forbindelse med Pantsætning af fast Ejendom. De Bestemmelser, hvorpaa Ordningen af disse Forhold nu støtter sig, ere Forordningen af 28. Juli 1841 § 3 og den nævnte Paragraf i Konkursloven af 25. Marts 1872. I den nævnte Forordning siges der kun, at man kan i Forbindelse med Pantsætning af en fast Ejendom pantsætte Besætning og Inventarium ved Landejendomme. Der er altsaa udtrykkelig kun Tale om Besætning og Inventarium, og der er kun Tale om Landejendomme. Denne Bestemmelse udvides saa ved Loven af 25. Marts 1872 om Konkurs og faar da en ikke saa lidt videregaaende Betydning, idet man for Landejendommenes Vedkommende medtager den til enhver Tid paa Ejendommen værende Gødning og Afrøde i Hø, Straa og utærsket Sæd og endvidere ved Fabrikker og andre Bygninger til industrielle Anlæg Maskiner og andet Driftsmateriel og Driftsinventarium, der altsaa ligeledes skal kunne anses for Tilbehør til den paagældende faste Ejendom.

Det er jo ikke saa underligt, om disse Bestemmelser, der ere ret gamle, trænge til en Udvidelse. Den Udvidelse, den første Bestemmelse fik i 1872, var naturligvis nødvendig, men man gik ikke saa vidt, som det senere har vist sig at være ønskeligt, og det er jo ikke saa underligt, at Lovbestemmelserne selv for Landejendommenes Vedkommende trænge til Udvidelse, idet Landbrugsforholdene i de Aar, der ere forløbne siden da, ere blevne ændrede paa mange Punkter. Ting, man slet ikke tænkte sig den Gang kunde faa Betydning, have nu ret stor Betydning. Jeg skal nævne f. Eks. Foderroer. Der var ingen, der den Gang tænkte paa, at Foderroer kunde komme til at spille en saadan Rolle, som de nu spille. Der var ingen, der tænkte paa, at det kunde have nogen Betydning, om man til en Ejendoms Besætning vilde regne saadant noget med som Smaakreaturer, Høns og andet Fjerkræ, idet der neppe var ret mange Ejendomme paa Landet den Gang, som kunde siges at have deres fornemste Eksistensberettigelse deri. Heller ikke tænkte man paa Anvendelse af Ejendomme paa Landet til Fiskerianlæg o. lign.

Men det, der bringer mig ind paa den Tanke at foreslaa en Ændring i disse